

Les vacances tatinianes

La història. Un petit poble turístic de la costa atlàntica francesa, 1953. *Monsieur Hulot* arriba al poble amb el seu atrotinat i sorollós automòbil, disposat a passar dies de lleure i d'oci.

La pel·lícula. Ni que sigui en una pantalla bonsai com la dels Funatic, revisar *Les vacances de Monsieur Hulot* és d'agrair. No vull pensar que

diria el primmirat Jacques Tatischeff (Le Pèpè, 1907-1982), àlies Jacques Tati, actor mimò-babèlic francó-rus-italo-neerlandès, donat com no, a valorar l'eloqüència de la imatge en gran! Per cert, segons Mas i els seus acòlits laietans de la Barceloneta sorra

picada, ¿quina seria la identitat nacional del senyor Jacques Tati?.. Recuperar les inefables vacances del senyor Hulot, vol dir que es desempolsen una categoria de gags visuals i sons, que ressusciten un humor d'arrel tan física com surreal. Ja des del leitmotiv canor, tot passant per les escenes al restaurant, a la platja, a la vora de la mar ultra francesa, el film traspua un deix de malallet petit burgesa, si més no. Sigui com sigui, el cineasta Jacques Tati vetllava les seves armes per arrambar amb els definitius *Mon oncle* (1958) i *Playtime* (1967)

posteriors. No recordo massa qui va sentenciar que Jacques Tati era a la comèdia europea allò que Mack Sennett a la comèdia *slapstick* (bogeries a base de tortells i/o mastegots a l'engròs!) o la sofisticació hiperesnob. Total: visionar un Jacques Tati a deshores, quan a l'exhibidor li rota imposar-ho, es negar l'abast llibertari d'un cineasta donat

a trencar limitacions. D'aquí que ell es prengués unes vacances gens pagades. Sosté Tati que "Treballar amb actors i actrius no professionals suposa un handicap dramàtic, segons com, insuperable. No obstant, me n'alegro que les ones del mar, les noiets, pares i mares,

gossets, veïns i veïnes habituals s'avinguessin a deixar-se retratar. Sense cobrar un franc!". Un clàssic.

El tema. Per vacances, canvi d'aires.

La imatge. El senyor Hulot al cementiri, quan es confon el pneumàtic amb una corona mortuària.

La frase. L'onomatopeia gutural que el senyor Hulot deixa anar cada vegada que ensopega amb el cambrer de l'hotel al menjador.

La recomanació. Del tot inajornable per a cinèfils i cinèfiles que van néixer amb uns quants anys de retard.

'Les vacances de Mounsier Hulot'

Director:
Jacques Tati.
Intèrprets:
Jacques Tati,
Nathalie
Pascaud.
França, 1953.
114'. Funatic.
Lleida